

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/373/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112208506
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112208506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu Mgr. Barbora Barteková a JUDr. Zuzana Kučerová, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: v 1. rade G.. A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/X, XXX XX R., štátny občan SR a v 2. rade G.. B. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/X, XXX XX R., štátny občan SR, o zaplatenie 2.617,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 22C 29/2014-208 zo dňa 23.03.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 22C 29/2014-208 zo dňa 23.3.2016 potvrdzuje.
Žalovaným v 1.a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcu v plnom rozsahu zamietol a žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal. Žalobca sa návrhom zo dňa 06.03.2012 domáhal voči žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade zaplatenia sumy 2.617,92 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania z istiny 2.600,02 Eur od 01.03.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 03.12.2013, č.k. 30Ro 281/2013-56. Nakoľko sa platobný rozkaz nepodarilo žalovanému v 1. rade doručiť do vlastných rúk, súd prvej inštancie ho uznesením zo dňa 27.01.2014, č.k. 22C 29/2014-62 zrušil. Žalovaná v 2. rade podala proti platobnému rozkazu odpor.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 26.11.1999 vznikol záväzkovo právny vzťah medzi žalobcom, žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade, a to uzavretím Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému v 1. rade mimoriadny medziúver pod číslom XXXXXXXXXXXX vo výške 19.916,35 Eur. Žalovaní boli v súlade so zmluvou povinní na konto sporenia vložiť 50% cieľovej sumy. Žalovaní ku dňu 30.09.2002 mali na konte sporenia sumu vo výške 10.869,83 Eur. V zmysle čl. I. bod 1. zmluvy dňa 30.09.2002 nastalo pridelenie cieľovej sumy a zúčtovaním konta medziúveru s kontom stavebného sporenia sa medziúver zmenil na stavebný úver pod číslom XXXXXXXXXXXX vo výške 9.046,52 Eur. Žalovaný v 1. rade sa zaviazal splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 6% ročne pravidelnými mesačnými splátkami 99,58 Eur. Z dôvodu podstatného porušenia povinností žalovaným v 1. rade odstúpil žalobca dňa 21.12.2011 od zmluvy (v zmysle čl. VI. bod 3 a čl. VII zmluvy) a vyzval žalovaného v 1. rade na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov vo výške 2.571,02 Eur do 7 dní od doručenia predmetného odstúpenia. Zároveň právny predchodca žalobcu dňa 21.12.2011 oznámil žalovanej v 2. rade, že odstúpil od zmluvy a upozornil ju, že ak dlžník v stanovenej lehote dlh neuhradí, pristúpi k

vymáhaniu svojej pohľadávky. Súd prvej inštancie posudzoval uvedenú zmluvu o poskytnutí úveru ako spotrebiteľskú, nakoľko pri uzatváraní zmluvy žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej resp. inej podnikateľskej činnosti a žalovaní v 1. a 2. rade nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej prípadne podnikateľskej činnosti. Nakoľko išlo o spotrebiteľskú zmluvu, popri ustanoveniach Obchodného zákonníka upravujúcich daný zmluvný typ, sa na ňu v súlade s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Odchýliť sa od ustanovení Občianskeho zákonníka je možné len v prípade, ak by to bolo v prospech spotrebiteľa. To platí aj pre uplatnenie ustanovení o odstúpení od zmluvy. Súd prvej inštancie nepoprel povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, avšak na otázku odstúpenia od zmluvy vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo bolo ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Z výpisu z účtu odstúpeného medziúveru súd prvej inštancie zistil, že žalobca poskytol žalovanému v 1. rade stavebný úver vo výške 9.046,52 Eur. Žalovaný v 1. rade uhradil právnomu predchodcovi žalobcu celkovo 10.067,75 Eur. Vzhľadom k tomu, že žalobca od zmluvy odstúpil a zmluva sa od počiatku zrušila, žalovaní v 1 a 2. rade boli povinní žalobcovi vrátiť iba vyčerpané peňažné prostriedky z úverového rámca (bez úrokov a poplatkov) z titulu povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nakoľko žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 9.046,52 Eur a z výpisu z účtu súd prvej inštancie zistil, že žalovaní uhradili titulom vydania bezdôvodného obohatenia celkovo 10.067,75 Eur súd prvej inštancie návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

4. Súdu prvej inštancie doručil žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie na záväzkový vzťah neaplikoval správny právny predpis. Zmluva o úvere je upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V súlade s § 261 ods. 6 písm. d) zmluva o úvere sa spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu ustanoveniami Obchodného zákonníka, ide o tzv. absolútny obchod. Uvedené ustanovenie, ktoré zakotvuje výlučnú aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na právnu úpravu zmluvy o úvere je kogentné ustanovenie. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňuje vylúčiť aplikáciu takých zmluvných dojednaní, ktoré zhoršujú postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu. Uvedené ustanovenie sa jednoznačne týka zmluvných podmienok, ktoré sa nemôžu odchýliť od dispozitívnych ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Podľa žalobcu, nie je možné uvedené ustanovenie vykladať tak, že umožňuje vylúčiť použitie zákonných ustanovení. Podľa žalobcu Ústavný súd rozhodnutím I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013 výslovne neskonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Uvedenému sa rozhodnutiu pripisuje väčší význam, ako v skutočnosti má, nakoľko uvedené rozhodnutie definitívne nepotvrdzuje, že aplikácia Občianskeho zákonníka na zmluvu o úvere je jediná a výlučná a aplikácia Obchodného zákonníka protizákonná a nesprávna. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikoval na právny vzťah a na nárok z tohto vzťahu, ktoré vznikli pred 01.04.2015. Všeobecne platí pravidlo zákazu retroaktivity a právne normy pôsobia do budúcnosti. Podľa žalobcu na právnu úpravu zmluvy o úvere sa majú výlučne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a nesúhlasí s aplikáciou § 48 Občianskeho zákonníka na odstúpenie od zmluvy. Žalobca na záver žiadala, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh v plnom rozsahu zamietol, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

5. Súdu prvej inštancie doručila žalovaná v 2. rade vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil. Podľa žalovanej v 2. rade dané konanie sa týka spotrebiteľskej veci a predmetná zmluva o obsahuje neprijateľné podmienky. V zmysle ust. § 52 ods. 1, ust. § 53 ods. 1 a ods. 2, ods. 5 a ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, by použitie Obchodného zákonníka na režim zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými prichádzalo do úvahy iba vtedy, ak by to bolo pre spotrebiteľa výhodnejšie. Z dokladov predložených samotným žalobcom vyplýva, že celá hodnota peňažného plnenia poskytnutá žalovanému v 1. rade vo výške 9.046,52 Eur bola žalobcovi v celom rozsahu vrátená a navyše zaplatil na účet žalobcu sumu 1.021,23-Eur.

6. Žalobca doručil súdu prvej inštancie vyjadrenie. Žalobca sa nestotožňuje s tým, aby odstúpenie od zmluvy bolo posudzované podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalobca sa nedomáha žiadneho

sociálneho cítenia, poukazuje len na to, že tým, že žalobca aplikoval platné ustanovenie Obchodného zákonníka, ustanovenie § 506, uplatnil tak právo, ktoré mu priznával platný právny predpis, dostal sa do pozície, že poskytol žalovaným bezodplatne peňažné prostriedky a žalovaní, ktorí porušili svoju povinnosť sa dostali do výhodnejšieho postavenia, ako tí, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas a úver splácajú, žalobca trvá na tom, že uvedené je neakceptovateľné.

7. Súdu prvej inštancie doručila žalovaná v 2. rade vyjadrenie, v ktorom uviedla, že žalobca je jednoznačne podnikateľ, ktorý si prisvojil právo diktovať cenu jeho písomností - upomienok voči spotrebiteľovi. Žalobca istinu nešpecifikoval a nárok oprel o výpis z účtu, kde jednoznačne uvádza nim určené sumy za žalobné a predžalobné upomienky, upomienky a vedenie účtu. Argumentácia žalobcu, ktorý neutrpel žiadnu ujmu, naopak v dôsledku jeho vlastného odstúpenia mu vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.021,23- Eur, nijako neprelamuje právnu úpravu v tzv. Spotrebiteľských zmluvách.

8. Žalobca vo vyjadrení, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie, uviedol, že tvrdenia žalovaného nie sú relevantné.

9. Ďalším podaním žalovaná v 2. rade doručila súdu prvej inštancie rozsudok vyhlásený Okresným súdom vo Svidníku sp.zn. 6C/14/2012-182, ktorým bola rozhodnutá vec rovnako ako žalobcom napadnuté rozhodnutie.

10. Ďalšie vyjadrenia neboli súdu doručené.

11. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01.07.2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, na základe odvolacích námietok žalobcu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, keď riadne, nadväzne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Možno preto konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne. Odvolací súd považoval za potrebné v predmetnej veci uviesť nasledovné:

13. Vzťah medzi poskytovateľom spotrebiteľského úveru a spotrebiteľom nie je vzťahom upraveným v Obchodnom zák. Nejedná sa iba o právnu opravu osobitného typu úverovej zmluvy, ale ide o právny predpis upravujúci osobitný typ zmluvy vo všeobecnosti. Inými osobami zmluvy o spotrebiteľských úveroch predstavujú samostatný druh súkromno-právnych zmlúv, a nie iba jeden špecifický druh zmluvy o úvere. Spotrebiteľský úver nie je špecifickým druhom úveru.

14. Vzhľadom na uvedené zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že prednostné aplikovanie Občianskeho zákonníka aj v prípadoch tzv. absolútnych obchodov judikovali právoplatne aj súdy; príkladom uvádza tieto: uznesenie Ústavného súdu SR z 19. júna 2013, I. ÚS 402/2013-10; rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2013, sp. zn. 6Co 2/2013; rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 11. júna 2013, sp. zn. 6Co/218/2012; rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 11. júna 2013, sp. zn. 6Co 224/2012.

15. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikoval na právny vzťah a na nárok z tohto vzťahu, ktoré vznikli pred 01.04.2015, odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná. V danej situácii bolo nutné aplikovať ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase jeho rozhodovania. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že: „Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ Ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka dňa 01.04.2015 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Totožný právny názor bol prezentovaný v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015 sp. zn. 3 MCdo/14/2014.

16. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

17. Čo sa týka právnej úpravy odstúpenia od zmluvy, táto bola obsiahnutá v 2 právnych predpisoch, a to v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku. Občiansky zákonník s odstúpením od zmluvy v ustanovení § 48 ods. 2 v zásade spája jej zrušenie a to s účinkami od začiatku. Zákonná úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je pre žalovaných ako spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa žalovaní vzdať nemohli. Aj keď ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka umožňuje účastníkom zmluvy dohodnúť sa na inom zrušení zmluvy, než od jej začiatku, pri spotrebiteľskom vzťahu táto možnosť je výrazne obmedzená ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktorému tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

18. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ pri odstúpení od zmluvy zo strany žalobcu kvalifikoval právny vzťah účastníkov konania ako bezdôvodné obohatenie (§ 54 ods. 2 OZ). Vychádzajúc z ustanovenia § 457 OZ, z ktorého vyplýva povinnosť účastníkom zmluvy vrátiť si všetko, čo podľa nej dostali.

19. Správnosť záveru o potrebe aplikácie občianskoprávnej úpravy odstúpenia od zmluvy vyplýva tiež z ustanovenia § 5 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V poznámke 9 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz priamo na ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka. Keďže dôsledky odstúpenia od zmluvy boli správne posúdené podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v dôsledku zrušenia zmluvy s účinkami od začiatku sa zrušujú i ustanovenia zmluvy upravujúce úrok za poskytnutie úveru a úrok z omeškania.

20. Na žalobcom uvedené rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a rozhodnutie NS SR zo dňa 27.03.2013, spis. zn. 6M Cdo/4/2012, odvolací súd poukázal na rozhodnutie NSSR zo dňa 29.05.2018, spis. zn. 8Cdo/119/2017, podľa ktorého „Najvyšší súd poukazuje tiež na ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Tento zákon má povahu lex specialis vo vzťahu k všeobecnému predpisu lex generalis, ktorým je Občiansky zákonník. Z tohto dôvodu zmluvu o úvere je potrebné považovať za spotrebiteľskú aj keď nebola v čase vzniku zmluvy v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaradená do zadefinovaných spotrebiteľských zmlúv. Preto aj účinky odstúpenia od zmluvy o úvere bolo potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a nastávajú podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka „ex tunc“, teda od počiatku. Žalobkyni vznikol preto z takéhoto vzťahu nárok na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) v 2 ročnej subjektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Týmto rozhodnutím sa najvyšší súd neodkláňa od rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.“ Rovnaký právny názor je uvedený aj napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.03.2016, spis. zn. 18Co/127/2015 a v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.07.2015, sp. zn. 15Co/110/2015. Uvedený záver Najvyššieho súdu SR akceptuje aj odvolací súd. Jedná sa tak o novšie rozhodnutie, než tie, na ktoré poukazuje žalobca vo svojom odvolaní, a preto pokiaľ súd rieši rovnakú alebo analogickú právnu otázku, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je potrebné v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným 1 a 2 priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).